

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce:

P. H.

bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Martinem Oudou
sídlem Palackého 70/1, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému:

Krajský úřad Plzeňského kraje

sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň

za účasti osob

zúčastněných na řízení:

1) **Mgr. L. H.**

2) **Dipl. Kfm. A. R.**

oba bytem X

3) **MUDr. J. J.**

4) **MUDr. Š. J.**

oba bytem X

5) **M. L.**

6) **Ing. J. L.**

oba bytem X

7) **L. Č.**

8) **M. Č.**

oba bytem X

9) **Ing. M. K.,**

bytem X

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

všichni zastoupeni JUDr. Petrem Lopatou, advokátem
sídlem Zbrojnická 229/1, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2023, č. j. PK-RR/5951/23,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2023, č. j. PK-RR/5951/23, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci, k rukám jeho zástupce Mgr. Martina Oudy, náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce jako vlastník pozemku parc. č. Xa v k. ú. X (dále jen „*Pozemek žalobce*“) podal dne 17. 8. 2021 Magistrátu města Plzně (dále jen „*stavební úřad*“) žádost o změnu pravomocného územního rozhodnutí č. 4264 ze dne 30. 3. 2009, č. j. STAV/03729/09 (dále jen „*Územní rozhodnutí*“), a žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění novostavby rodinného domu na pozemcích parc. č. Xb, Xc, Xd a Xe v k. ú. X (dále jen „*Rodinný dům*“). Dále žalobce podal dne 28. 9. 2021 žádost o povolení výjimky pro umístění Rodinného domu z § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „*vyhláška č. 501*“). O žádostech žalobce vedl stavební úřad společné řízení.
2. Magistrát města Plzně vydal dne 7. 1. 2022, č. j. MMP/008200/22, negativní závazné stanovisko orgánu územního plánování. Rozhodnutím ze dne 18. 3. 2022, č. j. PK-RR/1280/22, Krajský úřad Plzeňského kraje toto závazné stanovisko změnil tak, že stavební záměr je v souladu s platným územním plánem a je přípustný. Závazným stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 29. 11. 2022, č. j. MMR-74983/2022-81, bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno.
3. Stavební úřad vydal ve věci žádostí žalobce dne 6. 6. 2022 rozhodnutí č. j. MMP/103342/22, které však bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 1. 2023, č. j. PK-RR/3685/23. Následně stavební úřad vyloučil ze společného řízení o povolení výjimky z ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501.
4. Dne 14. 8. 2023 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. MMP/325115/23 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým zamítl žádost o změnu Územního rozhodnutí i žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění Rodinného domu. Odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 12. 2023, č. j. PK-RR/5951/23 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

II.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Žaloba

5. Žalobce v žalobě popíral závaznost podmínky č. 14 Územního rozhodnutí: „Stavební čára pro výstavbu rodinných domů bude min. 5 m od hranic pozemku s komunikací.“ (dále jen „*Sporná podmínka*“). Územním rozhodnutím byla umístěna stavba *Technická vybavenost a komunikace Dubová Hora - západ pro výstavbu rodinných domů*. Z odůvodnění Územního rozhodnutí vyplývá, že podmínky pro umístění stavby byly do rozhodnutí zahrnuty ze stanovisek dotčených orgánů, vyjádření organizací a účastníků řízení, které se týkají umístění stavby a zpracování projektové dokumentace. Sporná podmínka však nevyplyvá z žádného podkladu Územního rozhodnutí. Jediná zmínka o uliční čáře je obsažena v dokumentaci stavebníka k územnímu řízení [část C1 - Souhrnná technická zpráva, bod d) Zásady urbanistického, architektonického a výtvarného řešení - str. 12]: „*Stavební čára rodinných domků je stanovena převážně ve vzdálenosti 6 m od hranice pozemku při komunikaci*“. Žalobce akcentoval, že dokumentace k územnímu řízení předpokládala etapizaci stavby na dvě části: dopravní a technická infrastruktura vlastního obytného souboru a výstavba rodinných domů. Úmyslem stavebníka bylo tedy umístění rodinných domů ve vzdálenosti 6 m od hranice pozemku, nikoli stanovení závazné stavební čáry v souvislosti s umístěním stavby komunikace a související infrastruktury. Územním rozhodnutím byla přitom umístěna pouze první část plánované výstavby. Dle žalobce bylo zásadní, zda Sporná podmínka naplňuje hmotněprávní rozsah podmínek definovaných zákonem č. 183/2006 Sb. (dále jen „*stavební zákon*“), tedy zda se podmínka vztahovala k umístěvané stavbě, případně ke zpracování dokumentace pro stavební povolení. S ohledem na druh umístěvané stavby a obsah Sporné podmínky je podle žalobce Sporná podmínka v rozporu se zákonem a podklady pro rozhodnutí, a proto nemůže být právně závazná pro stavební záměr žalobce. Sporná podmínka není právně závazná pro jakékoli stavby umístěvané mimo pozemky skutečně dotčené stavbou umístěnou na základě Územního rozhodnutí. S odkazem na § 76 a § 77 stavebního zákona žalobce uvedl, že z účelu územního rozhodnutí pro umístění stavby vyplývá, že územní rozhodnutí nemůže stanovit podmínku spočívající v regulativu v území v podobě stanovení závazné stavební čáry od hranice pozemku s komunikací. Podle žalobce je taková podmínka v rozporu se smyslem a účelem zákona, jelikož takové omezení může závazně vyplývat pouze z územně plánovací dokumentace, při jejíž tvorbě je dbáno na zvýšenou ochranu vlastnického práva, což územní řízení nemůže plnohodnotně nahradit. Územní rozhodnutí není územně plánovací dokumentací a podmínky stanovené v územním rozhodnutí o umístění stavby mohou obsahovat pouze podmínky pro umístění povolované stavby a případně podmínky pro zpracování projektové dokumentace. Podmínky, které jsou svým obsahem omezením nebo regulativem pro budoucí stavební záměry jsou právně nezávazné a nemohou být podkladem pro rozhodnutí správních orgánů ve správním řízení. Žalobce tvrdil, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal s jeho námitkami k nezávaznosti a nicotnosti Sporné podmínky, a odůvodňoval tím, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
6. Žalobce měl požadavek na změnu Územního rozhodnutí s odkazem na § 90, § 94 a § 118 stavebního zákona za rozporný se smyslem stavebního zákona, neboť jde o dokončenou stavbu. O přípustnosti změny Územního rozhodnutí by bylo možné s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019, č. j. 6 As 174/2018-32, bod 23 (dále jen „*Judikát*“), uvažovat z důvodu, že se jedná o minimální zásah do podoby umístěného stavebního záměru, tedy by nebylo nezbytné posuzovat soulad již realizované stavby s § 90 stavebního zákona, protože nedochází k zásahu do stavby umístěné

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Územním rozhodnutím ani ke změně podmínek pro umístění stavby. Podle žalobce je tento postup však přípustný pouze tehdy, pokud by byl pro stavebníka příznivější nebo jednodušší. Žalobce však nežádal o pouhou změnu podmínky uvedené v Územním rozhodnutí, ale o umístění stavby Rodinného domu, a proto není možné tento postup aplikovat na posuzovaný případ. Stavební úřad měl posoudit splnění podmínek § 90 stavebního zákona u žádosti o umístění stavby Rodinného domu a vzhledem k hospodárnosti řízení se neměl samostatně zabývat posouzením souladu změny Územního rozhodnutí s § 90 stavebního zákona. Stavební úřad, byla-li podmínka minimální odstupové vzdálenosti pro rozhodnutí ve věci závazná, měl změnu projednat jako součást řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění Rodinného domu.

7. Podle žalobce bylo pochybné, zda byl oprávněn podle § 90 stavebního zákona žádat o změnu Územního rozhodnutí. Žalobce není vlastníkem umístěné stavby ani pozemku pod ní, tedy žalobce není oprávněn o změnu Územního rozhodnutí v rozsahu Sporné podmínky žádat. Otázkou, zda je nebo není žalobce osobou oprávněnou k podání žádosti o změnu Územního rozhodnutí se stavební úřad ani žalovaný nezabýval. Pokud žalobce není oprávněn o změnu Územního rozhodnutí žádat, nemůže být Spornou podmínkou vázán. Sporná podmínka je tudíž podle žalobce nezákonná, nezávazná a nicotná.
8. Žalobce dále namítl, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky ohledně podmínek změny Územního rozhodnutí včetně odkazu na relevantní judikaturu. Právní závěry žalovaného jsou v rozporu s Judikátem - nepostačuje konstatování žalovaného, že Judikát řeší jiný druh problému, než je prospěch pouze jednoho stavebníka. Žalobce zdůraznil, že změna Územního rozhodnutí bude sledovat vždy prospěch jednoho stavebníka jako osoby oprávněné k podání žádosti. Závěr žalovaného je proto nedostatečný a nepřezkoumatelný. Navíc se Judikát týkal přísnější právní úpravy. Žalovaný nesprávně omezuje okruh důvodů pro změnu územního rozhodnutí, kdy změna § 94 stavebního zákona ve spojení s Judikátem představuje posílení restriktivnějšího výkladu omezení práva žadatele. Brání-li umístění Rodinného domu Sporná podmínka, je žalobce oprávněn žádat o změnu Územního rozhodnutí v rozsahu jím vlastněné nemovité věci, která je podmínkou omezena. I kdyby původní vlastník vyjádřil svou vůli stanovit stavební čáru pro jeho záměr výstavby rodinných domů na okolních pozemcích, byl každý nový vlastník oprávněn žádat o změnu této podmínky, pokud jeho stavební záměr splňoval požadavky uvedené v § 90 stavebního zákona. Stavební úřad měl projednat požadavek žalobce na umístění stavby na hranici pozemku bez ohledu na to, zda bylo žádáno o umístění Rodinného domu současně s žádostí o změnu Územního rozhodnutí.
9. Žalobce měl za nepřezkoumatelný závěr žalovaného, že by byla zásadním způsobem porušena rovnost práv a povinností vlastníků sousedních pozemků v dané lokalitě. Žalovaný nezdůvodnil, jaká práva jiných účastníků by měla být dotčena změnou Územního rozhodnutí v rozsahu nemovité věci žalobce a nestanovil, jakým způsobem by do jejich práv mělo být zasaženo. Žalovaný neuvedl, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Žalovaný nepodložil tvrzení o tom, že obdobné žádosti byly ze strany správního orgánu zamítnuty. Tvrzení jednoho z účastníků řízení nepodložené jediným listinným důkazem nemůže být podkladem pro žalovaným učiněný závěr. Pokud stavební úřad nikdy meritorně nerozhodoval o stavebním záměru nerespektujícím Spornou podmínku, případně o změně Územního rozhodnutí, nemůže se žalovaný dovolávat toho, že by kladným rozhodnutím porušil zásadu rovnosti uvedenou v § 2 odst. 4 správního řádu. I kdyby stavební úřad takto

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

opakovaně rozhodoval, legitimní očekávání na obdobnost rozhodování v obdobných věcech svědčí účastníku řízení, nikoli správnímu orgánu. Nezákonný postup stavebního úřadu, který je v rozporu se zásadou legality a zákazem zneužití pravomoci, nemůže založit legitimní očekávání ostatních stavebníků, tedy kladným vyřízením žádosti žalobce nemůže být zasaženo do práv ostatních účastníků řízení. Žalovaný neprokázal, že byl žalobce se Spornou podmínkou seznámen při koupi pozemku. Požadavek žalovaného na zjišťování omezení vyplývající z územních rozhodnutí vztahujících se ke stavbám na sousedních pozemcích nevyplývá z žádného právního předpisu. Regulativy by měly být srozumitelné a veřejně přístupné formou územně plánovací dokumentace nebo právních předpisů. Žalovaný povyšuje územní rozhodnutí na úroveň územně plánovací dokumentace a popírá podstatnou vlastnost územního plánu jako závazného podkladu pro rozhodování v území.

10. Žalovaný neodůvodnil, proč stavební záměr žalobce nesplňuje podmínky stanovené v § 90 stavebního zákona, proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Územní rozhodnutí není závazným podkladem dle § 90 stavebního zákona a Sporná podmínka nemůže být důvodem k zamítnutí žádosti žalobce o umístění Rodinného domu. Žalobce nesouhlasil se stavebním úřadem, že závaznost Sporné podmínky může změnit pouze soud, nikoli však správní orgán, jelikož je správní orgán oprávněn podat podnět k prohlášení nicotnosti dle § 77 odst. 2 správního řádu. Podnětu žalobce k prohlášení nicotnosti části Územního rozhodnutí nebylo vyhověno. Žalovaný měl vycházet z pozemků skutečně dotčených Rodinným domem. Podmínka č. 1 Územního rozhodnutí konkretizuje umístění stavby v souladu s grafickou přílohou rozhodnutí mimo Pozemek žalobce. Sporná podmínka mohla být na žádost stavebníka stanovena jako podmínka v Územním rozhodnutí o umístění stavby rodinných domů na parcelách přiléhajících k umísťované pozemní komunikaci. Tvzení žalovaného, že stanovení Sporné podmínky se opíralo o podklady rozhodnutí a že ji stavební úřad ze své vlastní vůle zmírnil, je v rozporu s výrokem Územního rozhodnutí a je účelové. Požadavek stavebníka na vymezení stavební čáry jako závazné podmínky Územního rozhodnutí z dokumentace k územnímu řízení nevyplývá a jedná se o zřejmou svévoli správního orgánu. Podle žalobce Sporná podmínka požaduje plnění právně nemožné, povinnost, jež je podle platného práva neznámá, a tudíž výkon takového rozhodnutí by byl objektivně právně nemožný. Žalovaný v odůvodnění svého sdělení nerozlišoval mezi právní a faktickou neuskutečnitelností, proto na závěru o nicotnosti stanovené podmínky nemění nic fakt, že všichni stavebníci v souladu s obvyklou praxí respektovali nezákonný požadavek stavebního úřadu a svůj stavební záměr dle tohoto požadavku upravili a současně se nedomáhali jeho nezávaznosti, resp. nicotnosti. Žalovaný se nezabýval tím, zda byl správní orgán oprávněn vymezit podmínku mající charakter regulativu v území v souvislosti s umístěním komunikace a souvisejících inženýrských sítí, a to včetně souvisejícího dělení pozemků. Sporná podmínka nemá žádný podklad pro její stanovení a byla vymezena v rozporu se smyslem a účelem územního rozhodnutí o umístění stavby jako institutu stavebního zákona.
11. Žalobce navrhl s odkazem na § 309 odst. 2 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákona (dále jen „*nový stavební zákon*“), aby soud změnil napadené rozhodnutí tak, že napadené rozhodnutí změnil prvoinstanční rozhodnutí tak, že zaprvé řízení o žádosti ve věci změny Územního rozhodnutí podle § 66 správního řádu zastaví a zadruhé vydá územní rozhodnutí o umístění Rodinného domu, případně aby soud zrušil prvoinstanční a napadené rozhodnutí a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobní body vypořádal v napadeném rozhodnutí jako odvolací námitky. Žalovaný trval na svém sdělení ze dne 19. 10. 2023, č. j. PK-RR/5387/23, jímž vyřídil podnět žalobce k prohlášení nicotnosti části Územního rozhodnutí v rozsahu Sporné podmínky.
13. Žalovaný dodal s odkazem na § 73 odst. 2 správního řádu, že Územní rozhodnutí bylo vydáno pro původní pozemek, který byl posléze rozdělen na menší pozemky, které byly prodány jednotlivým stavebníkům včetně žalobce. Práva a povinnosti vyplývající z tohoto rozhodnutí tedy přešla na žalobce, který byl oprávněn žádat o změnu Územního rozhodnutí i o povolení umístění Rodinného domu, avšak s respektem k podmínkám Územního rozhodnutí.
14. Žalovaný měl žalobní námitky za nedůvodné.

IV.

Replika

15. Žalobce v replice uvedl, že trvá na své žalobní argumentaci, která nebyla vyjádřením žalovaného k žalobě vyvrácena.
16. Žalobce akcentoval, že Územní rozhodnutí se nikdy nevztahovalo k Pozemku žalobce. Původní pozemek parc. č. Xf, který byl uveden ve výroku Územního rozhodnutí, nebyl celý zatížen předmětnou stavbou. Na základě Územního rozhodnutí a geometrického plánu č. 1655-207/2010 bylo provedeno dělení pozemku p. č. Xf na Pozemek žalobce a parcelu p. č. Xd s technickou infrastrukturou a komunikacemi. Na Územní rozhodnutí navazovalo stavební povolení Magistrátu města Plzně ze dne 18. 10. 2010, sp. zn. SZ MMP/101967/09/BEZ, a vydání stavebního povolení Magistrátu města Plzně ze dne 14. 10. 2011, sp. zn. SZ MMP/119540/11/BEZ. Stavební povolení odpovídají počtu 63 RD, jak předpokládalo Územní rozhodnutí a stavby povolené stavebními povoleními byly následně uvedeny do užívání na základě kolaudačního souhlasu Magistrátu města Plzně ze dne 21. 5. 2014, č. j. MMP/111460/14, sp. zn. SZ MMP/074821/14/BEZ, a kolaudačního souhlasu ze dne 12. 12. 2014, č. j. MMP/263377/14, sp. zn. SZ MMP/180287/14/BEZ. Z kolaudačních souhlasů vyplývá, že stavba realizovaná na základě Územního rozhodnutí nebyla umístěna na Pozemku žalobce. Žalobce považoval tvrzení žalovaného o vydání povolení na původní pozemek p. č. Xf za účelové a v rozporu s obsahem stavebních povolení a kolaudačních souhlasů. Stavba byla realizovaná na základě Územního rozhodnutí na přilehlých pozemcích - parcela p. č. Xe, p. č. Xb a p. č. Xc v souladu s kolaudačním souhlasem. Jelikož stavba umístěná na základě Územního rozhodnutí nebyla umístěna na Pozemku žalobce, nemohou být podmínky v něm uvedené pro žalobce závazné.

V.

Posouzení věci soudem

17. Správní soud přihlíží z úřední povinnosti k takovým vadám správního řízení, které brání přezkumu správního rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů. Jednou z takových vad je vada nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nebo nedostatek skutkového podkladu pro rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

- b) s. ř. s. (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS, nebo např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2021, č. j. 10 As 365/2021-94, bod 37, nebo ze dne 6. 9. 2021, č. j. 2 Afs 232/2020-70, bod 29).
18. Z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 ve Sb. NSS).
19. V souladu s § 331 nového stavebního zákona soud postupoval podle § 305 a násl. nového stavebního zákona. Žaloba je v souladu s § 306 odst. 1 nového stavebního zákoníku včasná. Žaloba není nepřijatelná podle § 307 odst. 1 nového stavebního zákona, neboť obsahuje důvody, které žalobce uplatnil v řízení o odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.
20. Žaloba je důvodná.
21. Podle § 90 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném ke dni podání žádosti posuzuje v územním řízení stavební úřad, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky (a) tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, (b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, (c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.
22. § 92 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném ke dni podání žádosti i ke dni vydání Územního rozhodnutí stanoví, že není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.
23. Podle § 94 odst. 1 stavebního zákona ve znění ke dni podání žádosti lze územní rozhodnutí změnit na odůvodněnou žádost oprávněného, a to tak, že se jeho dosavadní část nahradí novým územním rozhodnutím. Návrh na změnu územního rozhodnutí projedná stavební úřad v rozsahu této změny. Platnost původního územního rozhodnutí není dotčena, pokud není současně výslovně rozhodnuto o změně jeho platnosti podle § 93 odst. 3.
24. Odst. 4 § 94 stavebního zákona ve znění ke dni podání žádosti stanoví, že při změně nebo zrušení územního rozhodnutí anebo při povolení výjimky se použijí ustanovení o územním řízení obdobně.
25. Krajský soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť důvodnost této námítky by sama o sobě byla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Soud totiž smí přistoupit k přezkumu přípustných žalobních bodů podle § 309 odst. 1 nového stavebního zákona jen tehdy, nebrání-li tomu vady napadeného rozhodnutí. Přitom vadu napadeného rozhodnutí spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti může soud, jak je výše uvedeno, posuzovat i bez odpovídající žalobní námítky.
26. Nepřezkoumatelnost je závažnou vadou správního rozhodnutí, která brání tomu, aby rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvažil o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí z důvodu, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovodil své závěry, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nejsou-li důkazy obsaženy ani ve správním spise, nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, oporu ve spise (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 – 33, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 – 24, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38, ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 As 101/2018 – 38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, č. 638/2005 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Pro závěr soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se žalobcovými námitkami musí věcně zabývat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, č. 359/2004 Sb. NSS).

27. Žalobce v žalobě namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nevypořádání námítky nicotnosti a nezávažnosti Sporné podmínky, v nedostatečném vypořádání námítky odkazu na Judikát, v neodůvodněném závěru o porušení rovnosti vlastníků sousedních pozemků a o jejich obdobných žádostech a v neodůvodněném závěru o nesplnění podmínek dle § 90 stavebního zákona.
28. Výrokem 1 prvoinstančního rozhodnutí stavební úřad podle § 84 až 90, § 92 odst. 2 a § 94 stavebního zákona zamítl žádost žalobce ze dne 17. 8. 2021 o změnu Územního rozhodnutí v části Sporné podmínky (dále jen „*Žádost 1*“) a výrokem 2 prvoinstančního rozhodnutí stavební úřad podle § 84 až 90 a § 92 odst. 2 stavebního zákona zamítl žádost žalobce ze dne 17. 8. 2021 o vydání rozhodnutí o umístění Rodinného domu (dále jen „*Žádost 2*“). Oba tyto výroky byly napadeným rozhodnutím potvrzeny.
29. Závěr o přezkoumatelnosti správního rozhodnutí je mj. podmíněn tím, že z něj lze zjistit, proč správní orgány rozhodly tak, jak rozhodly. Při takovém posouzení přezkoumatelnosti může soud vycházet toliko z celku odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí. Proto soud při tomto hodnocení nepřihlížel k vyjádření žalovaného k žalobě. Případné nedostatky správního rozhodnutí totiž nelze dohánět až ve vyjádření k žalobě, a tímto způsobem napravovat dřívější vady správního rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2023, č. j. 3 As 256/2021-41, bod 35).
30. Stavební úřad své rozhodnutí odůvodnil takto: Pokud je podmínka uvedena v jakémkoliv pravomocném rozhodnutí, tedy i v Územním rozhodnutí, je pro správní orgán závazná.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Závaznost podmínky může změnit soud, nikoliv správní orgán. V Územním rozhodnutí není stanoveno, že podmínky vycházejí striktně a pouze ze stanovisek dotčených orgánů, vyjádření organizací a účastníků řízení. Odůvodnění Žádosti 1 žalobcem považoval stavební úřad za dostatečné a podrobné, ale stavební úřad s ním neztotožnil. Podmínky umístění byly na okolních pozemcích stejné nebo minimálně obdobné a problematika pozemku byla stavebníkovi známa již při jeho koupi, stejně jako ostatním sousedům. Stavební úřad zamítl za použití právních předpisů uvedených ve výroku rozhodnutí „na základě výše uvedeného a na základě rozhodnutí odvolávacího orgánu“ Žádost 1 a „tím pádem“ i Žádost 2 (viz str. 6 prvoinstančního rozhodnutí). Závazným stanoviskem byl potvrzen soulad záměru s Územním plánem Plzeň. Nedodržení Sporné podmínky je „předmětem zamítnutí žádosti tohoto rozhodnutí“ (viz str. 15 prvoinstančního rozhodnutí). Soud dodává, že odůvodnění se nachází na str. 2 až 15 prvoinstančního rozhodnutí, avšak důvody, proč stavební úřad rozhodl tak, jak rozhodl, byly obsaženy výlučně v těch několika citovaných větách na str. 6 a 15 - na str. 2 až 6 se nachází jen popis průběhu správního řízení, na str. 7 a 8 je výčet podkladů rozhodnutí a účastníků řízení, na str. 9 až 12 je výčet námitek sousedů a na str. 13 a 14 je odůvodněno jejich zamítnutí.

31. Soud konstatuje, že z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vůbec nelze zjistit, proč stavební úřad zamítl Žádost 1 a proč stavební úřad zamítl Žádost 2, jak vyhodnotil podklady rozhodnutí, které opatřil, jakou konkrétní právní regulaci při posouzení Žádosti 1 použil a proč ho její aplikace vedla k zamítnutí Žádosti 1, jakou konkrétní právní regulaci použil při posouzení Žádosti 2 a proč ho její aplikace vedla k zamítnutí Žádosti 2. Rozhodnutí o zamítnutí žádostí by bylo přezkoumatelné, pokud by se z něj dalo zjistit, jaké konkrétní zákonné ustanovení znemožnilo vyhovění každé ze žádostí a jaké skutečnosti zjištěné stavebním úřadem osvědčily naplnění hypotézy toho kterého zákonného ustanovení v případě každé ze žádostí (srov. § 51 odst. 3 správního řádu). Výroky prvoinstančního rozhodnutí byly přitom oddělitelné a řádné odůvodnění se mělo týkat každého z nich.
32. Stavební úřad sice odkázal ve výrocích prvoinstančního rozhodnutí na soubor zákonných ustanovení (§ 84 až 90, resp. 94 stavebního zákona) a v obou výrocích uvedl, že obě žádosti zamítl podle § 92 odst. 2 stavebního zákona. V odůvodnění rozhodnutí však stavební úřad žádné zákonné ustanovení ve vztahu k zamítnutí žádostí necitoval ani na něj neodkázal a neuvedl, že by vůbec při zamítnutí žádostí postupoval podle nějakého zákonného ustanovení. Stavební úřad přitom vycházel z toho, že Žádost 1 byla podána podle § 94 stavebního zákona a Žádost 2 podle § 86 stavebního zákona (viz první odstavec odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí).
33. Žádost 1 podle § 94 stavebního zákona mohla být přezkoumatelně [bez ohledu na věcnou (ne)správnost] zamítnuta z důvodů uvedených v § 94 odst. 1 nebo odst. 4 stavebního zákona, pokud by stavební úřad přezkoumatelně v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vyložil, který z více zákonných důvodů vymezených v tomto zákonném ustanovení (v případě § 94 odst. 4 mohlo jít o obdobnou aplikaci dalšího zákonného ustanovení) shledal naplněný a jaké skutkové a právní skutečnosti jeho závěr osvědčují.
34. Obdobně mohla být Žádost 2 podle § 86 stavebního zákona přezkoumatelně [bez ohledu na věcnou (ne)správnost] zamítnuta z důvodů uvedených v § 92 odst. 2 stavebního zákona, pokud by stavební úřad přezkoumatelně v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí

vyložil, který z více zákonných důvodů vymezených v tomto zákonném ustanovení shledal naplněný a jaké skutkové a právní skutečnosti jeho závěr osvědčují.

35. Skutečnosti, jimiž stavební úřad odůvodnil zamítnutí obou žádostí, žádný zákonný důvod pro zamítnutí žádostí nepředstavují a stavební úřad o žádný zákonný důvod své rozhodnutí neopřel.
36. Ve vztahu k Žádosti 1 učinil stavební úřad závěr, že Územní rozhodnutí je pravomocné a závazné (platností se nezabýval) – to však nepředstavuje žádný zákonný důvod pro zamítnutí žádosti. Další závěr stavebního úřadu, že závaznost Sporné podmínky není oprávněn změnit, je nesrozumitelný – žalobce o změnu závaznosti nežádal, § 94 odst. 1 stavebního zákona se závaznosti netýká a výslovně umožňuje změnu územního rozhodnutí. Závěr stavebního úřadu o dostatečném a podrobném odůvodnění Žádosti 1 neodůvodňuje zamítnutí Žádosti 1. Zjištění stavebního úřadu, že podmínky umístění byly na okolních pozemcích stejné nebo minimálně obdobné a že problematika pozemku byla stavebníkovi známa již při jeho koupi, stejně jako ostatním sousedům, je pro svou neurčitost nesrozumitelný, tudíž nepřezkoumatelný, a navíc není opřen o žádný podklad rozhodnutí. Soud shrnuje, že stavební úřad v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí neuvedl žádné závěry, které by (bez ohledu na jejich správnost) mohly odůvodnit zamítnutí Žádosti 1. U Žádosti 2 je situace ještě tristnější, neboť její zamítnutí bylo stavebním úřadem odůvodněno výlučně tak, že jelikož zamítl Žádost 1, zamítl „*tím pádem*“ i Žádost 2.
37. Soud neustrnul na posouzení přezkoumatelnosti odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, jelikož žalovaný mohl odůvodnění stavebního úřadu (i jen z části) aprobovat, měnit, doplňovat či rušit, aniž by měnily výroky prvoinstančního rozhodnutí. Jinak řečeno, žalovaný mohl odůvodněním svého rozhodnutí vady prvoinstančního rozhodnutí napravit, aniž by změnil jeho výroky.
38. Žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí následovně: Územní rozhodnutí obsahuje, mimo umístění technické infrastruktury, ve výroku č. II podmínky pro umístění staveb. Sporná podmínka se týká budoucího umístění rodinných domů, kde je stanovena uliční čára pro budoucí výstavbu rodinných domů min. 5,0 m od hranice pozemku s komunikací. Tato podmínka je závazná pro všechny budoucí stavebníky rodinných domů na přilehlých pozemcích. Je nepřípustné měnit pravomocné Územní rozhodnutí, jehož podmínky akceptovali všichni vlastníci pozemků při výstavbě svých rodinných domů v dané lokalitě, pouze ve prospěch jednoho z vlastníků pozemku. Tito vlastníci v minulosti žádali o obdobnou změnu umístění uliční čáry a jejich požadavky byly, dle jejich vyjádření i vyjádření stavebního úřadu, zamítnuty právě s ohledem na Spornou podmínku. § 94 stavebního zákona umožňuje změnu pravomocného územního rozhodnutí pouze výjimečně z vážných důvodů, zejména při zásadních změnách v území. Podmínky pro její povolení lze přirovnat k podmínkám podmiňujícím povolení výjimky z ustanovení vyhlášky č. 501, kdy se výjimka ze stanovených předpisů povoluje jen v řádně odůvodněných případech. Nelze proto povolit změnu pravomocného Územního rozhodnutí ve prospěch vlastníka jediného pozemku v lokalitě, který svoji žádost navíc nikterak akceptovatelně neodůvodnil. Odůvodnění, že tuto změnu Územního rozhodnutí vyžaduje navržené umístění Rodinného domu, považoval žalovaný za nedostačující a neakceptovatelné. Nové odůvodnění o umístění parcely (rohová parcela), svažitosti terénu, či nutnosti provedení složitých terénních úprav, či vytvoření smysluplné odpočinkové zahrady, nejsou tak zásadní, aby byly dostatečně akceptovatelné pro požadovanou změnu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Sporné podmínky. Stav a poloha pozemku a Sporná podmínka byly žalobci známy již při koupi pozemku, přesto se svobodně rozhodl pozemek zakoupit, a tím tyto skutečnosti akceptoval. Kladným vyřízením žádosti by byla zásadním způsobem porušena rovnost práv a povinností vlastníků sousedních pozemků v dané lokalitě v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný nesouhlasil s žalobcem, že na změnu územního rozhodnutí je právní nárok, protože žalobcem odkazovaný Judikát řeší jiný druh problému, než je prospěch pouze jednoho stavebníka. Povolení změny již pravomocného územního rozhodnutí přichází do úvahy jen z vážných a všeobecně akceptovatelných důvodů. Rozhodnutí o umístění Rodinného domu nelze vydat, neboť záměr nesplňuje nejen podmínku vydaného Územního rozhodnutí, ale ani podmínky stanovené v § 90 stavebního zákona, neboť také není v souladu s obecnými požadavky na využívání území. Nic na tomto faktu nezmění ani kladná závazná stanoviska orgánů územního plánování (rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 18. 3. 2022, č. j. PK-RR/1280/22, a závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 29. 11. 2022, č. j. MMR-74983/2022-81) – jedná se pouze o jeden z vyžadovaných podkladů pro vydání kladného rozhodnutí (viz str. 6 a 7). Soud dodává, že odůvodnění se nachází na str. 1 až 7 napadeného rozhodnutí, avšak důvody, proč žalovaný rozhodl tak, jak rozhodl, tedy potvrdil výroky prvoinstančního rozhodnutí, byly obsaženy výlučně v těch několika odstavcích na str. 6 a 7 - na str. 1 až 5 se nachází jen popis průběhu správního řízení a citace právní regulace odvolacího řízení.

39. Soud konstatuje, že popsané závěry žalovaného jsou nijak nezdůvodněnými konstatováními, jež nemají žádný konkrétní odraz v relevantní právní úpravě, kdy není vůbec zřejmé, proč žalovaný k tomu kterému závěru dospěl, co ho k tomu vedlo a jak uvažoval, když ho učinil. Žalovaný neuvedl, z jakého konkrétního právního ustanovení čerpá, příp. z jakého jiného zdroje práva vychází (judikatura apod.).
40. Takto žalovaný konstatoval, že Sporná podmínka Územního rozhodnutí reguluje umístění rodinných domů nejméně 5 m od hranice pozemku s komunikací. Dále však pokračoval, že podmínka omezuje všechny budoucí stavebníky rodinných domů na přilehlých pozemcích. Takový závěr je pro svou neurčitost nepřezkoumatelný, jelikož není zřejmé, k jakým pozemkům mají neurčené *přilehlé* pozemky přiléhat. Žalovaný nevysvětlil, proč má být regulace Spornou podmínkou pro žalobce relevantní, zda, proč a jaký pozemek nebo záměr žalobce byl předmětem regulace Územním rozhodnutím, příp. proč trvá doba platnosti Územního rozhodnutí podle § 93 stavebního zákona (změna územního rozhodnutí přichází podle § 94 odst. 1 stavebního zákona do úvahy jen v případě platného územního rozhodnutí). To činí závěry žalovaného nesrozumitelnými. § 94 odst. 1 stavebního zákona předpokládá žádost oprávněného, tudíž se měl žalovaný zabývat tím, zda je žalobce oprávněn podat Žádost 1, kdy tak měl minimálně zkoumat a odůvodnit, proč žalobce Územní rozhodnutí zavazuje – jaké konkrétní pozemky Územní rozhodnutí reguluje a proč se taková regulace (ne)týká žalobce. Jinak řečeno, z popsaných závěrů žalovaného nelze zjistit, proč se má být Územní rozhodnutí týkat žalobce (jaké žalobcovo vlastnictví nebo žalobcovy záměry mají zakládat souvislost s Územním rozhodnutím).
41. Žalovaný dále konstatoval, že § 94 stavebního zákona vylučuje změnu územního rozhodnutí, pokud nejde o výjimečný případ a vážné a všeobecně akceptovatelné důvody, zejména zásadní změny v území. Jednak nic takového § 94 stavebního zákona nestanoví a jednak žalovaný neuvedl žádné skutečnosti, z nichž dospěl k závěru, že v případě žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

jde o obvyklý (nikoli výjimečný) případ, a nespecifikoval, jaké důvody označené žalobcem, podle něj nejsou vážné a všeobecně akceptovatelné, ani to nikterak neodůvodnil.

42. Žalovaný neodůvodnil přezkoumatelně, proč by mělo Územní rozhodnutí k čemukoli opravňovat žalobce nebo ho jakkoli omezovat. Přezkoumatelné nebylo ani jeho navazující konstatování, že přece ostatní vlastníky Územní rozhodnutí zavazovalo. Pokud žalovaný uvedl, že Spornou podmínku nelze změnit ve prospěch jen jednoho z vlastníků pozemků *při výstavbě svých rodinných domů v dané lokalitě*, jde nepřezkoumatelný závěr jednak z důvodu neurčitosti (chybí údaj, které konkrétní pozemky žalovaný míní, a proč se na ně vztahuje Územní rozhodnutí) a jednak pro nedostatek důvodů, jelikož z § 94 stavebního zákona žádná taková podmínka nevyplyvá a žalovaný nijak nevysvětlil, proč by mělo jít o relevantní skutečnost pro posouzení důvodnosti žádosti. § 2 odst. 4 správního řádu se týká legitimního očekávání *účastníka správního řízení* v případě rozhodování ve správním řízení a nemá žádnou souvislost se změnami územního rozhodnutí. Skutkový závěr žalovaného, že žádosti jiných stavebníků o změnu uliční čáry byly stavebním úřadem zamítnuty, nemá oporu ve správním spisu, kdy nebylo nijak žalovaným odůvodněno, proč by to (kdyby to bylo prokázáno) mělo mít vliv na posouzení důvodnosti žádosti žalobce.
43. Nepřezkoumatelným soud shledal i závěr žalovaného, že žalobce Žádost 1 akceptovatelně neodůvodnil a že důvod, že navržené umístění Rodinného domu vyžadují vlastnosti pozemku, není dostatečně zásadní. Z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, jaké požadavky na *zásadnost* důvodu Žádosti 1 žalovaný měl a z jakého zákonného ustanovení takové své požadavky dovozoval.
44. Soud nebyl schopen z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistit ani to, proč by pro posouzení podle § 94 stavebního zákona mělo být významné zjištění, zda žalobce při koupi svého pozemku znal jeho vlastnosti a byl si vědom existence Sporné podmínky. Tento skutkový závěr žalovaného jednak neměl oporu ve správním spisu a jednak není zřejmá jeho souvislost se skutečnostmi relevantními pro posouzení důvodnosti Žádosti 1.
45. Nepřezkoumatelným byl i závěr žalovaného, že Judikát řeší jiný druh problému, než je prospěch pouze jednoho stavebníka. Žalovaný nepoužitelnost Judikátu dovodil z toho, že řeší jiný problém, aniž by tam řešený problém identifikoval, a srozumitelně nevysvětlil, proč podle něj Judikát, jehož klíčové právní závěry prezentoval žalobce v odvolání, nelze na posouzení žádosti žalobce použít.
46. Pokud jde o Žádost 2, žalovaný její zamítnutí odůvodnil tím, že záměr Rodinného domu nesplňuje jednak Spornou podmínku a jednak podmínky stanovené v § 90 stavebního zákona, neboť přes kladná závazná stanoviska orgánů územního plánování není v souladu s obecnými požadavky na využívání území. Uvedené závěry žalovaného jsou nepřezkoumatelné, protože z nich vůbec není zřejmé, (i) proč (z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů) mělo být Územní rozhodnutí relevantní pro posouzení důvodnosti Žádosti 2, ani (ii) proč není záměr Rodinného domu žalobce v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona dle § 92 odst. 2 stavebního zákona (žalovaný neidentifikoval žádnou konkrétní podmínku uvedenou v § 90 stavebního zákona a neuvedl žádné skutkové závěry ve vztahu k takové konkrétní podmínce).
47. Soud shrnuje, že z celku odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí není možné zjistit, proč byla Žádost 1 zamítnuta a proč byla zamítnuta Žádost 2, jaké relevantní skutečnosti správní orgány zjistily, jaké skutkové závěry z nich učinily a jak je právně posoudily s výsledkem, že žádostem nelze vyhovět. Některá skutková zjištění správních

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

orgánů, identifikovaná výše, neměly ani oporu ve správním spisu. Odvolací námitky žalobce nebyl řádně posouzeny a vypořádány. Proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Všechny žalobní námitky nepřezkoumatelnosti popsané v bodě 27 tohoto rozsudku byly důvodné.

48. Jelikož soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, dalšími žalobními námitkami se již nezabýval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS) a v souladu s § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez jednání pro nepřezkoumatelnost zrušil napadené rozhodnutí výrokem I rozsudku. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
49. Soud nezrušil prvoinstanční rozhodnutí (srov. § 78 odst. 3 s. ř. s.), neboť žalovaný může odstranit zjištěné vady v řízení o odvolání žalobce. Soud nezměnil napadené rozhodnutí postupem podle § 309 odst. 2 nového stavebního zákona, protože nebyla naplněna podmínka, že bez dalšího dokazování je zcela zřejmé, jak má stavební úřad rozhodnout. Soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a závěry správních orgánů vedoucí k zamítnutí žádostí žalobce věcně vůbec nepřezkoumával.

VI.

Náklady řízení

50. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Plně procesně úspěšnému žalobci přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 15 342 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 12 342 Kč, kterou tvoří odměna za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu], 3 paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a 21 % DPH ze součtu těchto částek ve výši 2 142 Kč. Dále jde o zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.). Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat.
51. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoby zúčastněné na řízení nemají na náhradu nákladů řízení právo, protože jim soud neuložil žádnou povinnost. Osoby zúčastněné na řízení ani nenavrhovaly přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. prosince 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.